

Quinze dies sota el paraigua

written by Mireia Juanola | 19 de setembre de 2017

Tots sabíem que un dia arribaria l'esperat moment en què la veritat ens posa a prova. Molts teníem clar que mai ens posarien fàcil allò pel qual fa 300 anys que lluitem. I si bé és cert que s'haurien pogut fer les coses d'una altra manera, inequívocament donen signes d'estar en posició d'una autoritat i supremacia que d'entrada fa difícil la negociació.

Fa massa anys que exerceixen la seva força amb la mentalitat del guanyador, del prepotent i del que creu estar immune i per damunt de tot, ja que les regles del joc són les seves perquè les han fetes ells, i la resta en són els espectadors necessaris; es pot viure molt tranquil en una majoria imposada on les minories mai arribaran al mínim establert per canviar res, perquè les regles van ser ja creades d'aquesta manera i amb una finalitat premeditada.

I ara que es comença a veure que les coses són serioses i que el joc pot canviar, quan ja tothom ha mostrat les cartes i s'ha vist que la voluntat no era tant gestionar la diversitat sinó maldar per unificar-la sota criteris únics i totalitaris en benefici d'uns pocs, no és estrany que aflori la bel·ligerència per demostrar la seva força, que evidencia una realitat que l'han volguda oculta durant massa temps.

Per això ho provaran tot per frenar que usem la democràcia per demostrar que existim i que volem decidir, perquè si ho arribem a fer, quedarà escenificat que som una realitat diferent, i això no ho poden ni ho volen permetre.

Aquests últims dies, per tant, seran els pitjors perquè s'ho juguen tot i no estan disposats a perdre. Serà, doncs, com la seva batalla final, on trauran tota l'artilleria judicial, penal i coercitiva basada en aquestes lleis fal·laces, fetes a mida.

Només falten quinze dies per al final, i sempre m'he imaginat aquest últim tram com sortir enmig d'una gran tempesta de llamps, trons, vents i calamarsa, com quan surts corrents, resistint l'embat del temperi sota d'un paraigua, fins a arribar a casa, on et treus la roba esquixada i mires per la finestra, arreberat de tot mal.

Ens faran de tot, ens amenaçaran, ens abocaran diluvis de mentides, ens llançaran pedres verdes i de xarol, ens arremolinaran amb vents d'injúries i denúncies, ens voldran prendre els nostres drets més fonamentals com són la llibertat d'expressió i el dret a votar, amb llamps de prohibicions i multes, ens voldran xops d'humiliacions i acovardits per la seva ira tempestuosa.

Però nosaltres aguantarem, serens i valents, sota el paraigua, sabent que un cop haurem passat la llinda de la porta s'haurà acabat la tempesta i tornarà a sortir el sol, el sol de la llibertat!

I resistirem, perquè estem preparats!